

Den Internationale Fredskoalition – Møde #126 Fredag den 31. oktober 2025 Tænk på den højere 'Ene' for at løse dagens krise

Ikke Korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg vil være jeres ordstyrer i dag sammen med Dennis Small og Dennis Speed. Dette er vores 126. møde i træk, og vi vil gerne takke alle, der har været med os på denne rejse. Tag et øjeblik til at dele denne invitation med jeres venner, familie og organisationer; inviter dem til at slutte sig til os, for vi ønsker at fortsætte med at vokse. Hvis I ønsker ægte fred, er I velkomne her.

Jeg vil gerne minde om, hvorfor vi skabte denne proces for 126 uger siden: Vi gjorde det for at samle den internationale fredsbevægelse, som, som mange af jer ved, har været præget af mange interne stridigheder. Mennesker med forskellige filosofier taler ikke med hinanden. Vi ønskede at skabe et forum, hvor mennesker med mange forskellige filosofier, religioner, nationaliteter og sprog kan mødes for at koordinere aktiviteter og samarbejde om at skabe den fredelige verden, vi ønsker at se. Der er mange vigtige opdateringer i denne uge om, hvordan vi kan få det til at ske – herunder fra paven omkring Cusa, som også fremgik af invitationen.

For at komme i gang i dag vil jeg gerne give ordet til Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo,

Helga.

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Tak, Anastasia, og velkommen til jer alle. Verdenssituationen er både udfordrende, skræmmende og håbefuldt på samme tid. Faren for nuklear udslettelse hænger stadig over os som et Damoklessværd, men der er også lyspunkter i horisonten, som viser, at der findes en vej til at undgå en sådan tragedie.

Lad mig begynde med topmødet mellem præsident Trump og præsident Xi Jinping i Sydkorea. Ifølge præsident Trump var det "en 12'er på en skala fra 1 til 10", hvilket vil sige et meget positivt resultat. Efter min vurdering dæmpede det situationen omkring handelskrigen og genoptog en vis direkte kommunikation mellem præsidenterne for de to stærkeste økonomier i verden, og det er bestemt positivt. Jeg tror dog ikke, at det fjernede de underliggende spændinger.

Præsident Trump reagerede dernæst på det, han troede var en meddelelse om genoptagelse af atomprøvesprængninger fra russisk side, men der var faktisk tale om test af det russiske krydsermissil Burevestnik, som drives af en atomreaktor, kan flyve med hypersonisk hastighed i lang tid og er manøvredygtigt – og derfor uden vestlige modstykker. Der blev testet et missil uden atomladning; alligevel misforstod Trump tilsyneladende dette og sagde, at USA nu også vil genoptage atomprøvesprængninger. Den russiske regeringstalsmand Peskov udtalte herefter, at han håbede, præsident Trump var blevet korrekt informeret om testene af krydsermissilet Burevestnik og undervandsmissilet Poseidon – ingen af delene var atomprøvesprængninger. Det viser, hvor skrøbelig hele situationen er.

Den største pointe ved Burevestnik er ifølge Putin, at missilet drives af en meget lille atomreaktor, som efter hans udsagn er 1.000 gange mindre end den, der driver ubåde. Det er utvivlsomt et stort teknologisk gennembrud. Ændrer det den strategiske balance – måske sammen med "Oreshnik"? Det må vi

diskutere.

Det afskrækker imidlertid ikke galskaben hos visse EU-aktører. Senest kom en opsigtsvækkende udtalelse fra den belgiske forsvarsminister Theo Francken, der i et interview, på spørgsmålet om hvorvidt leveringen af Tomahawk-missiler til Ukraine ikke risikerer total krig mellem NATO og Rusland, svarede, at det ikke bekymrer ham, fordi "Moskva ville blive udslettet". Og adspurgt om faren for et konventionelt angreb på Bruxelles svarede han, at det "ville resultere i, at Moskva blev jævnet med jorden". Den russiske viceudenrigsminister Alexander Grushko fordømte med rette en sådan uansvarlig retorik og kaldte det et udtryk for militær psykose i Europa. Debatten om militarisering og oprustning i Europa fortsætter; atmosfæren er psykotisk – det kan jeg kun bekræfte.

Det er derfor ikke overraskende, at programdirektøren for Valdai Club, Timofei Bordachev, reagerede på visse europæiske landes krav om at genopbygge deres atomarsenaler – f.eks. Tyskland – ved at kalde det "den nukleare illusion" hos et kollapsende Vesteuropa. Vesteuropæiske ledere er ikke kvalificerede til at kontrollere atomvåben, sagde han. Han beskrev den tredje fase af Europas lange nedgang: først perioden 1914-18; dernæst det fuldstændige tab af suverænitet til USA efter nederlaget i Anden Verdenskrig; og nu den tredje fase. Europas nedgang er virkelig forbløffende. Man ser i disse dage, hvor dramatisk bunden er ved at falde ud af tysk industri. Jobcentrene i Nordtyskland har meddelt, at der kan forventes en masseafskedigelsesbølge i Wolfsburg og Braunschweig – byer, der er centrum for den tyske bilindustri, hvor både VW og Mercedes er til stede. Tyskland er ved at kollapse, og det har vi advaret om i lang tid; nu sker det i stor skala, og den nuværende europæiske ledelse gør intet effektivt for at vende udviklingen. Vi står ved en afgrund; de sociale konsekvenser kan blive enorme.

Som om det ikke var nok, er den underliggende finansielle uorden endnu værre. Jeg kan henvise til en artikel af

professor Hilary Allen fra American University Washington College of Law, forfatter til flere bøger om det finansielle system. Hun forudsiger et nært forestående sammenbrud i AI-sektoren, efterfulgt af et kollaps og en bølge af misligholdelser på kryptovalutamarkedene samt uro på statsobligationsmarkederne. Sammenbruddet af "alt-boblen" kan være tæt på.

Et andet uheldigt aspekt ved amerikansk politik er den forestående, næsten sikre landinvasion af Venezuela, begrundet med at Maduros regering samarbejder med narkokarteller. Allerede er omkring 50 mennesker blevet dræbt i ulovlige aktioner mod påståede "narkobåde" – uden retssikkerhed eller beviser. Det minder om insisteren i 2003 på, at Irak havde masseødelæggelsesvåben, som alle vidste var en løgn. På tilsvarende vis ved og ser alle, at beskyldningen om kartelsamarbejde blot er et påskud for regimeskifte for at få adgang til Venezuelas rige råstoffer og energi. Det kan udløse en eksplosion i hele Latinamerika; dette ville være et skridt for langt.

Jeg vil derfor fremhæve en udtalelse fra Ungarns premierminister, Viktor Orbán, som har annonceret en antikrigskampagne i alle ungarske byer for at modsætte sig Den Europæiske Unions krigslinje. Den starter den 15. november i Győr i det nordvestlige Ungarn mellem Bratislava og Budapest og efterfølges af demonstrationer i mange andre byer. Jeg vil foreslå, at IPC støtter Orbáns kampagne og overvejer en europæisk opbakning til initiativet, fordi vi er nødt til at mobilisere befolkningen i forhold til faren. Det vil betyde millioner af mennesker på gaden – hver dag. Det er i korte træk det strategiske billede.

Situationen i Gaza er naturligvis fortsat absolut forfærdelig. Våbenhvilen holder tilsyneladende ikke, og drabene fortsætter. Vi vil også have talere, der adresserer dette. Det er betydningsfuldt, at The Elders – en organisation grundlagt af Nelson Mandela og hovedsageligt bestående af tidligere

statsoverhoveder – har fremsat en indtrængende opfordring til at løslade [den palæstinensiske leder] Marwan Barghouti fra israelsk fængsel, fordi hans løsladelse ville være et stort skridt i retning af en tostatsløsning for Gaza og Palæstina. Dette bør fuldt ud støttes. Derudover afholdt Gaza People's Tribunal under ledelse af Richard Falk høringer med mange eksperter og vidner. De udsendte en rapport om det igangværende folkemord og bemærkede, at de ikke har statsautoritet, men at når stater undlader at adressere en stor uretfærdighed, må man appellere til folks samvittighed. Det var netop tribunalets formål.

Efter alle disse farlige og forfærdelige begivenheder vil jeg pege på én virkelig positiv og banebrydende udvikling, som jeg indledningsvis nævnte som en grund til håb: Pave Leo XIV henviste i sin prædiken i anledning af jubilæet – foran tusinder af mennesker på Peterspladsen – til Nicolaus af Cusa. Det er et reelt gennembrud. Paven sagde, at der findes en stort set ukendt kardinal fra det 15. århundrede, Nicolaus af Cusa, der udviklede begrebet *coincidentia oppositorum* – modsætningernes sammenfald. Det giver håb, fordi det peger på, at vi kan skue noget, der endnu ikke eksisterer, men som vi ved kan komme til at eksistere.

Mange af jer husker, at vi i årtier har fremhævet Cusas betydning. IPC har ikke eksisteret i årtier, men vi begyndte at anvende Cusas idé – ikke kun akademisk, men også til at løse politiske kriser. Det er præcis, hvad Pave Leo XIV nu gør. Han sagde, at Cusa fik idéen i lige så turbulente tider i det 15. århundrede som en metode til at tackle problemer, der giver håb. Metoden med modsætningernes sammenfald betyder, at menneskesindet, som er *imago viva Dei* – det levende billede af Gud; begavet med kreativ kraft – altid kan frembringe en begrebsliggørelse på et højere plan: en løsning på et niveau af helt anden størrelsesorden end det, hvor problemet opstod. Einstein fremsatte senere samme krav: Løsningen kan aldrig findes på samme niveau, som problemet opstod. Cusas metode er

netop dette. Han argumenterede teologisk: det højere er Gud. Men som metode kan sindet trænes til altid at søge enhed, hvor modsætninger overvindes.

Metoden anvendte Cusa selv. For eksempel i *De Pace Fidei* [https://larouchepub.com/eiw/public/1991/eirv18n01-19910104/eirv18n01-19910104_019-on_the_peace_of_faith.pdf] – en smuk sokratisk dialog mellem 17 religioner og kulturer, der går til Gud og siger: “Vi dræber hinanden i dit navn. Kan du hjælpe os med at overvinde det?” På pædagogisk vis løfter Cusa sindet hos de 17 repræsentanter til erkendelsen af, at der kun er én sandhed, én religion og én Gud – det højere niveau, hvor løsninger findes. Han anvendte samme tankegang i forsøget på at løse “kvadraturen af cirklen” ved at begrebsliggøre, at cirklen er kvalitativt forskellig fra de mange mulige polygoner.

Det er vigtigt, fordi Nicolaus af Cusa også er den moderne nationalstats fader. Han udviklede for første gang et repræsentativt system, hvorved den enkelte fik mulighed for at deltage i regeringen, idet de valgte repræsentanter har et gensidigt ansvar over for både regeringen og de regerede. Det var en helt ny idé med enorm betydning for Europas historie. Og princippet om, at regeringen kun er legitim, hvis den har de regeredes samtykke, er en af de store bedrifter i europæisk historie. I dag ser vi regeringer med opbakning helt nede omkring 11 % – som f.eks. Macron – hvor det er svært at hævde, at de fortsat har de regeredes samtykke; tilsvarende i Storbritannien og Tyskland.

Disse idéer er yderst vigtige, og vi vil absolut opfordre alle religioner – ikke kun katolikker – til at studere Cusas metode og gøre deres indflydelse gældende politisk, så politikere, især dem der hævder at være religiøst forankrede (f.eks. kristendemokrater i Tyskland), må lytte til paven. Denne indgriben kan, hvis den følges op af præster, imamer, rabbinere og andre religiøse ledere, ændre verden. Som Cusa sagde i det 15. århundrede: “Jeg siger nu noget, som intet

menneske før mig har tænkt.” Det er en tankegang helt forskellig fra den aristoteliske metode, der kun bevæger sig fra modsætning til modsætning. Cusas metode er at tænke ovenfra – at tænke på menneskehedens enhed først – og derfra adressere problemerne. Så kan vi finde løsninger på hvert eneste problem på planeten.

Derfor er mit indledende budskab både alvorligt og håbefuldt: Europa er fortsat ekstremt alvorligt ramt; Mellemøsten meget alvorlig; Latinamerika problematisk. Men fra Leo XIV kommer et budskab om håb: Bruger vi det, kan vi løse alle problemer.

Fader Harry Bury til IPC: Cusa og LaRouche kan være vores inspiration

31. oktober 2025 (EIRNS) – Følgende bemærkninger blev fremsat af fader Harry Bury den 31. oktober på det 126. ugentlige møde i Den Internationale Fredskoalition. Han blev introduceret af ordstyrer Anastasia Battle, der bemærkede, at fader Bury har været katolsk præst i omkring 70 år, er livslang fredsaktivist og leder af Pax Christi.

FADER HARRY BURY: Mange tak, Anastasia. Jeg føler mig virkelig beæret og taknemmelig over at få mulighed for at dele med jer og bygge videre på det, der er blevet sagt i dag. Det har været meget vigtigt og nyttigt for de fleste af os, og jeg håber, at Schiller Instituttet fortsætter med det, vi gør hver fredag morgen. Det er virkelig vigtigt og vil medføre stor forandring.

Jeg vil, hvis jeg må, bygge videre på det, Helga og I andre har sagt. Som nævnt fejrede pave Leo sidste lørdag et uddannelsesjubilæum – fokus var på det intellektuelle liv. Pave Leo talte meget positivt om Nicolaus af Cusa. Cusa var kardinal i kirken i en tid med udfordringer, som ligner dem, vi står over for i dag, især i Europa. Han var en katalysator for renæssancens begyndelse, og efter min opfattelse var Nicolaus af Cusa – det er selvfølgelig kun min opfattelse – for det 15. århundrede, hvad Lyndon LaRouche var og er for det

20. og 21. århundrede. Lyn LaRouche var også en renæssancemand. Både han og Nicolaus af Cusa var genier og bidrog til verdens intellektuelle, økonomiske og menneskelige udvikling. Begge troede på menneskehedens enhed – at vi alle er ét. Det betyder, at det, der er godt for dig, må jeg tage vare på, og omvendt; ellers er det ikke godt.

Begge tror på menneskehedens enhed; at vi alle er ét og forenet. Begge troede også på menneskehedens potentiale og godhed. Mange mennesker i dag tror, at der findes onde mennesker i verden. Helga Zepp-LaRouche har mange gange påpeget, og Schiller Instituttet har lært, at der ikke er onde mennesker; der er gode mennesker, der gør onde ting, fordi de ikke ved bedre. Det var, hvad Jesus sagde fra korset om dem, der korsfæstede ham: "Tilgiv dem, Fader, for de ved ikke, hvad de gør." Havde soldaterne vidst, at han var Guds søn, ville de aldrig have korsfæstet ham. De vidste ikke bedre.

Så både Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche troede på menneskeheden. De mente, at menneskehedens potentiale er at overvinde livets udfordringer. I den forstand var de begge håbets apostle. Begge præsenterede nye måder at tænke på, nye måder at opfatte virkeligheden på. Begge lærte, at menneskeheden ikke kender den absolutte sandhed; det, vi kender, er sandsynlighed – og derfor fortsætter vi med at opdage. Vi opdager mere og mere sandhed, men vi når aldrig helt frem. Derfor er det intellektuelle liv, som Pave Leo XIV forsøgte at påpege, så betydningsfuldt og vigtigt.

Både Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche troede på menneskehedens store potentiale – at vi har evnen til at skabe forandringer til det bedre. Som jeg siger: De er virkelig håbets apostle. Begge præsenterede nye måder at tænke på og nye måder at opfatte virkeligheden på. Begge lærte, at ingen kender den absolutte sandhed; derfor kan vi lære. Vi har brug for at lære, og vi har evnen til at lære. Det er vores udfordring. Vi er alle i færd med at opdage sandheden, men vi når aldrig endeligt frem. Ingen kan derfor være helt sikre på,

at de har ret – ikke hvis de forstår, hvad Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche sagde. Vi kan alle lære, vi kan alle vokse, vi kan alle forandre os. Der er håb for menneskeheden.

Begge opfordrede folk til at tænke ud af boksen – til at tænke anderledes. Derfor havde de også fjender. Fjenderne talte højt og overbeviste folk om, at Nicolaus af Cusa, en kardinal, ikke var et godt menneske. De bagtalte ham; derfor blev han aldrig helgenkåret af kirken. Lyndon LaRouche oplevede det samme: Han blev bagtalt, og der blev løjet om ham, så folk kom til at tro, at han var ond. Han kom i fængsel. Begge led meget, men lod sig ikke slå ud. På trods af alt, hvad de gennemgik, bevarede begge håbet. De så, at menneskeheden kan skabe forandringer til det bedre. De bringer derfor håb til verden, og vi skal nu føre arven videre, nu hvor både Nicolaus af Cusa og Lyndon LaRouche er gået bort. Det er vores mulighed; det er Guds nåde, at vi kan følge i deres fodspor og tænke, handle og finde måder at bidrage til freden i denne verden. Vi kan gøre det! Det var deres budskab: Vi kan gøre det. Vi – menneskeheden – kan gøre det.

Så lad os gøre det! Lad os være fredsmæglere som kardinal Nicolaus af Cusa og jeres kære ven Lyndon LaRouche. De kan være vores inspiration; de kan styrke vores håb. Og det er, hvad jeg fornemmer og forventer at se ske – på grund af dem og også på grund af jer, alle sammen. Vi vil gøre en forskel. Vi gør en forskel. Vi er ikke modløse; vi er fyldt med håb. Mange tak.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg vil bare takke dig, fader Bury. Efter min mening er den tale, du netop har holdt, sandsynligvis en af de vigtigste, der nogensinde er holdt i USA's historie. Mange tak.

BURY: Jeg er taknemmelig.

Helga Zepp-LaRouches bemærkninger under diskussionen:

Jeg vil gerne svare meget kort. Jack, du nævnte "den hellige soldat", og der var en anden tale af Pave Leo XIV to dage senere, efter at han havde nævnt Nicolaus af Cusa. Det var på et møde arrangeret af Sant'Egidio-fællesskabet i Rom, hvor alle religiøse ledere var inviteret – en tværreligiøs diskussion. Her holdt paven endnu en meget vigtig tale, hvor han sagde, at kun fred er hellig, ikke krig. Det vil jeg gerne lægge frem for Ray, Jack og fader Bury.

Vi forsøgte i dette forum for nogle år siden at samle alle religioner om kravet om at kæmpe for fred. Det lykkedes ikke dengang. Men jeg tror, at vi nu har en ny vinkel, fordi Pave Leo XIV holdt denne tale om *modsætningernes sammenfald* og to dage senere mødtes med de religiøse ledere og sagde, at kun fred er hellig. Hvis vi nu gør en ny indsats over for alle religioner i en tid, hvor freden er så meget i fare, kan det få reel effekt. I Tyskland er folk virkelig ved at gå amok. Ved flere møder de sidste to uger har helt almindelige mennesker sagt: "Jeg giver op, jeg ser ikke nyheder mere. Hvordan kan jeg emigrere?" Jeg har drøftet det med venner; vi ved ikke, hvor vi skulle tage hen, for det samme gør sig gældende overalt. Befolkningen er ved at erkende, hvor farligt tæt vi er på en katastrofe, og hvor vanvittige de officielle politikker er. Hvis vi får alle religioner til at handle sammen, kan det virkelig gøre en forskel. Jeg foreslår, at vi – først vil jeg høre jeres syn – derefter skriver en tekst. Måske kan vi tre bagefter lægge hovederne i blød og lave en appel, baseret på tilgangen med *modsætningernes sammenfald*, til alle religioner om nu at træde frem og tydeligt påpege faren og vejen ud ...

Jeg er enig med jer begge, Ray og Jack. Men jeg tror, man endnu ikke fuldt ud har lyttet til pavens tale og erkendt betydningen af, at han citerede Nicolaus af Cusa. Det er en revolution. Jeg har studeret Cusa i 40 år – ikke uafbrudt, men igen og igen. Han var en af de mest kontroversielle personer i kirkens historie – en slags Lyndon LaRouche inden for den

katolske kirke. Han blev sat på indeks af Tridentinerkoncilet. Den aristoteliske fraktion i Vatikanet, i kurien, hadede ham, fordi han repræsenterede Jesu Kristi metode – det bedste ved kirken. Dette var ikke en intern, privat diskussion blandt gejstlige: Det skete på Peterspladsen foran tusinder og blev transmitteret på nettet, så millioner har adgang til det. Jeg er sikker på, at det vil udløse en vidtrækkende debat i kirken. Husk, at Nicolaus af Cusa ønskede at rense kirken for korruption. Havde han haft succes, havde splittelsen til den protestantiske kirke måske været unødvendig. Dette er af største betydning. Læs talen igen, læs Cusa, og lad os fortsætte diskussionen. Det ville være tragisk at forpasse den mulighed, denne tale giver os.

[Senere, som svar til Dr. Sidwa] Jeg tror, det kræver et mirakel at få menneskeheden væk fra afgrunden. Men hvis vi fortsætter i den ånd, som fader Bury gav udtryk for, kan vi udrette mirakler. Siden krigen i Gaza begyndte, vil menneskehedens skæbne efter min mening blive afgjort af, hvordan vi reagerer. De har måske ikke våben, bomber eller strategiske missiler, men vores evne eller manglende evne til at reagere på dette bliver formentlig en prøve på, om vi kan overleve.

Derfor bør vi fortsætte vores indsats for at nå frem til et nyt paradigme. Det har jeg sagt mange gange, og jeg føler mig fuldstændig bekræftet af Pave Leo XIVs omtale af Nicolaus af Cusa. Vi vil kun løse disse problemer, hvis vi bevæger os mod et nyt paradigme i menneskehedens historie – lige så forskelligt fra det nuværende som den moderne tid var fra middelalderen. Cusa var den afgørende forskel i det skifte. Hvis vi ikke først tager springet til idéen om én menneskehed, vil vi ødelægge os selv i en tredje verdenskrig. Enten forstår vi, hvad der kendetegner den menneskelige art – at vi ikke blot er enheder med geopolitisk ret til at bekæmpe hinanden for vores respektive establishmenters privilegier – eller også hæver vi os til verdens samvittighed og handler ud fra, at der

ikke findes nogen legitim interesse, som ikke sætter den ene menneskehedens interesse først. Når man først har den holdning, bliver det langt lettere at løse enhver konflikt.

Afsluttende bemærkninger:

Jeg vil adressere et spørgsmål, jeg så indløbe skriftligt: Hvorfor overhovedet have tillid til religioner, når så mange krige har rødder i religiøse spændinger? De negative ting, der kommer fra religion, stammer ikke fra sandhedssøgende repræsentanter, men fra fundamentalister, som ikke søger Guds ord eller skabelsens betydning og menneskets rolle i den. I alle religioner findes en strømning, hvor tro og fornuft ikke er modsætninger. I den katolske kirke især den augustinske tradition: Den hellige Augustin erkendte, at Platon havde opdaget praktisk talt alt i Åbenbaringen århundreder før Jesu Kristi komme. Derfor konkluderede han, at grundlæggende sandheder kan nås gennem fornuften, og at tro og videnskab ikke står i modsætning. Det er vigtigt, for afviser man religion som "opium for folket" eller lignende, overser man det grundlæggende spørgsmål om, hvor menneskehedens fremskridt faktisk kom fra.

Min afdøde mand Lyndon LaRouche sagde ofte, at hvis man vil blive kreativ, skal man ikke lære fra lærebøgernes fodnoter, men selv genopdage de grundlæggende opdagelser ved at gentage menneskehedens væsentlige fremskridt. Tager man den tilgang, kan man ikke komme uden om Nicolaus af Cusa i videnskabshistorien. I hans rige værk finder man store indsigter i astronomi, ret, historie og metode; han lagde grunden til moderne videnskab ved at definere det videnskabelige eksperiment. Selv hvis man kun ser på videnskabshistorien, kan man ikke komme uden om Cusa – ateist, marxist eller ej. Vil man have en sandfærdig videnskabelig historie om menneskehedens fremskridt, må man forholde sig til ham.

Jeg vil opfordre alle til at gå til kilderne; det er smukt. Pave Leo XIV sagde i samme prædiken, at vi må tilbage til

kilderne – som alle humanisterne gjorde. Det er vigtigt, for gør man det, kan man omgå forsøgene på at bruge AI m.m. til at få folk til at acceptere en “tilladt fortælling”, der skal erstatte den historiske, videnskabelige og poetiske sandhed. Gå derfor til de originale skrifter af Solon, Platon, Augustin, Cusanus, Leibniz, Benjamin Franklin, Konfucius m.fl. – og læs især Cusanus og Lyndon LaRouche; man vil opdage et helt univers. Det vil hjælpe med at omgå manipulation og de fortællinger, der kun tjener visse kredsers interesser.

Dette var en af de bedste og mest frugtbare diskussioner, vi har haft. Tak, fader Bury; du rørte ikke kun min sjæl på dybeste vis, men sikkert også mange andres. Det er det, der behøves: at tænde gnisten af kærlighed til menneskeheden i mennesker – ufiltreret af manipulation. Med det for øje bør vi forny vores indsats. Jeg vil gerne i kontakt med Ray, fader Bury og Jack – og gerne også John – for når jeg siger, at vi bør udnytte pavens tale, mener jeg ikke, at vi blindt skal stole på de officielle kirker. Pax Christi i USA er næsten et mirakel sammenlignet med Pax Christi i Europa – de står meget forskelligt. Jeg vil gerne drøfte en passende måde at gribe ind på, for når paven taler, lytter folk. Det var det, jeg ville sige.